

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI LĂM HAI PHEN CỰ TUYỆT VÀO MA GIÁO

Một hán tử cười nói:

- Các bạn đừng tranh nhau nữa! Rồi ai cũng đến lượt.

Những tiếng chát chúa vang lên! Nhạc Linh San đã cùng địch động thủ.

Bỗng nghe một hán tử gầm lên ra chiều tức giận. Tiếng gầm đầy vẻ đau khổ, gã đã trúng kiếm bị thương rồi.

Một hán tử khác nói:

- Con nhỏ này ra tay tàn độc khiếp! Sử lão tam! Để ta báo thù cho!

Tiếng binh khí chạm nhau chưa dứt. Nhạc Linh San hô lớn:

- Hãy coi chừng!

Tiếng hô chưa dứt, Lâm Bình Chi rên lên một tiếng. Rồi tiếng Nhạc Linh San gọi to:

- Tiểu Lâm tử!

Dường như Lâm Bình Chi bị thương rồi!

Lại có tiếng người la:

- Giết thằng lỏi đó đi!

Gã cầm đầu vội lên tiếng:

- Bất sống gã chứ đừng giết chết. Mình đã bất sống được con rể Nhạc Bất Quân thì chẳng lo gì lão ngụy quân tử kia không chịu nghe lời.

Lệnh Hồ Xung chú ý lắng tai nghe thấy tiếng khí giới rít veo veo trên không. Tiếng kiếm của Nhạc Linh San sử chiêu rất cấp bách.

Đột nhiên một tiếng chát chúa vang lên rồi một hán tử thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Con lỏi này xấu quá!

Lệnh Hồ Xung bỗng cảm thấy có người tựa vào mình chàng rồi tiếng Nhạc Linh San thở hồng hộc. Té ra nàng đã tựa lên "con người tuyết" của chàng. Sau mấy tiếng choang choảng rít lên, một hán tử hô:

- Còn chưa bắt lấy nó ư?

Nhạc Linh San bật lên tiếng "ối" hoảng hốt rồi không nghe thấy tiếng giao tranh nữa. Bọn hán tử nổi lên tràng cười hô hố.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy Nhạc Linh San bị kéo ra khỏi người chàng rồi tiếng nàng la rùm:

- Buông ta ra! Buông ta ra!

Một hán tử cười nói:

- Mẫn lão đại! Lão bảo con nhỏ này thịt da trắng đỏ nhưng ta không tin. Chúng ta phải lột áo ả ra coi mới biết.

Cả bọn vỗ tay hoan hô.

Lâm Bình Chi quát mắng:

- Những quân cầu cường đạo...

Tiếng quát mắng chưa dứt, gã đã bị người đá cho một cước.

Tiếp theo là tiếng xé lụa roác roác!

Lệnh Hồ Xung biết sư muội đã bị quân giặc làm nhục, thì còn nghĩ gì đến chất hàn độc trong mình đã trọc hết ra hay chưa, chàng hết sức cựa quậy nhảy ra khỏi vùng tuyết động.

Tay mặt chàng rút trường kiếm ở sau lưng. Chàng đưa tay trái lên toan bóc làn tuyết còn dính trên mắt. Ngờ đâu tay trái chàng đã tê dại không chịu tuân theo ý chỉ điều động vì nó tê dại không cất nhắc được nữa.

Mọi người bật tiếng la hoảng chưa dứt, chàng đã giơ tay mặt lên vuốt mắt. Vừa thấy ánh sáng, chàng vung kiếm đánh ra. Ba hán tử bị trúng kiếm vào cổ họng.

Lệnh Hồ Xung xoay mình lại. Hai chiêu kiếm rút lên veo véo đâm trúng hai người. Chàng thấy một hán tử nắm lấy hai tay Nhạc Linh San bắt quặt ra sau lưng. Một tên khác rút đao để nghênh địch. Chàng liền phóng kiếm đâm vào cạnh sườn mé tả hán tử đang rút đao. Mũi kiếm xuyên ra đầu vai bên hữu. Chàng liền giơ chân trái lên đạp vào người hán tử rút ngược thanh trường kiếm ra.

Bỗng nghe có người tập kích ở sau lưng. Chàng không ngoảnh đầu lại, xoay trường kiếm rung lên thành hai chiêu đâm trúng vào trước ngực hai gã ở sau lưng.

Tiếp theo chàng tiện tay lướt thanh kiếm qua bên mình Nhạc Linh San đâm thẳng vào yết hầu hán tử đang giữ hai tay nàng.

Hán tử buông tay ra té phục xuống vai Nhạc Linh San. Cổ họng gã máu tươi phun ra như suối. Gã cao hơn Nhạc Linh San một cái đầu nên vết thương ở cổ chảy máu tươi xuống đầy cả đầu tóc mặt mũi nàng.

Lệnh Hồ Xung giết chết chín người trong nháy mắt. Tám tên còn lại hoảng vía đứng thộn mặt ra.

Tên trưởng toán quát lên một tiếng thật to múa tít song bài nhằm đánh xuống đỉnh đầu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đưa thanh trường kiếm qua kẽ hở của cặp thiết bài đâm vào mắt bên trái đối phương.

Gã này rú lên một tiếng rồi ngã ngửa về phía sau.

Lệnh Hồ Xung quay lại tay cầm thanh kiếm quét ngang đâm dọc lại giết ba tên nữa.

Bốn tên sống sót sợ đến nát ruột tan hồn ho lên một tiếng rồi chạy tứ tung.

Lệnh Hồ Xung quát to:

- Bọn mi làm nhục tiểu sư muội của ta thì đừng hòng sống sót một tên nào.

Chàng rượt theo hai tên, hươi trường kiếm hốt lệ một cái. Thủ cấp hai tên bị đứt liền. Nhưng hai tên này đang chạy rất gấp, đầu rớt xuống rồi chân vẫn còn chạy. Hai cái xác cụt đầu chạy đi hơn mười bước nữa mới ngã lăn ra.

Hiện chỉ còn lại hai tên thì một tên chạy về phía đông một tên chạy về phía tây. Lệnh Hồ Xung rượt theo tên chạy về phía đông phóng thanh trường kiếm ra. Một làn sáng bạc bay tới đâm gã kia cắm sâu xuống đất như đóng đinh.

Lệnh Hồ Xung lại vận động nội lực trở gót rượt theo hán tử chạy qua về mé tây. Chàng đuổi mới hơn mười trượng đã đến sau lưng gã kia. Chàng vươn tay ra, bây giờ mới biết là tay mình không binh khí. Chàng liền vận nội lực vào ngón tay đâm tới sau lưng đối phương.

Công phu quyền cước của Lệnh Hồ Xung rất tầm thường. Ngón tay chàng vừa rồi đâm trúng địch nhân mà không đủ thương được gã. Chàng thấy lưỡi đao của đối phương chém tới, trong lòng không khỏi hoang mang, vội né người tránh khỏi thì đồng thời thấy cạnh sườn mé hữu gã có chỗ sơ hở rất lớn, chàng liền vùng quyền bên tả đánh tới. Không ngờ cạnh sườn mình bên tả chàng chỉ hơi nhúc nhích chứ không vùng quyền lên được mà nhát đao của đối phương đã chém đến trước mặt.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vô cùng, vội nhảy lùi về phía sau.

Hán tử kia hết sức chém mạnh xuống.

Lệnh Hồ Xung tay không binh khí không dám nghênh địch, chàng đành chạy lùi về phía Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San lượm thanh trường kiếm dưới đất lên, lớn tiếng gọi:

- Đại sư ca! kiếm đây!

Đồng thời nàng liệng kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung vươn tay mặt đón lấy kiếm rồi xoay mình lại bật lên tròng cười ha hả.

Hán tử kia đang vùng đơn đao lên không toan chém xuống thì thấy kiếm quang trong tay chàng lóe lên. Lập tức gã sợ quá ngẩn người ra. Thanh đơn đao đỡ tay không chém xuống nữa.

Lệnh Hồ Xung chạy đến gần thì thấy hán tử toàn thân run bần bật, không nắm vững được đơn đao để rớt xuống đất. Hai gối hán cũng nhũn ra quỳ trên đồng tuyết.

Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Người làm nhục sư muội ta, thì ta có muốn dung tha cũng không được.

Chàng phóng kiếm đâm vừa tới cổ họng hán tử thì chợt động tâm dừng lại. Chàng tiến thêm một bước khễ hỏi gã:

- Người có biết trên người tuyết đã viết những chữ gì không?

Hán tử sợ quá run lên đáp:

- Những chữ đó là: Dù cho... sông cạn... đá mòn... mối tình đây đây.... vẫn còn như xưa...

Tức là những lời gắn bó trên đời thường nói:

- Dù cho sông cạn đá mòn mối tình đây đấy vẫn còn như xưa.

Hai câu này khiến người nghe phải nát ruột tan hồn. Lệnh Hồ Xung đứng thộn mặt ra, miệng lảm bảm hai câu trên. Tay cầm trường kiếm đâm vào cổ họng hán tử. Chàng quay đầu lại thấy Nhạc Linh San đang nâng đỡ Lâm Bình Chi dậy. Hai người mặt mũi dính đầy máu tươi.

Lâm Bình Chi đứng thẳng người lên nhìn Lệnh Hồ Xung chấp tay nói:

- Đa tạ lệnh huynh đã có lòng cứu giúp.

Lệnh Hồ Xung gạt đi:

- Cái đó phỏng có chi đáng kể? Thương thế sư đệ có nặng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không hề chi.

Lệnh Hồ Xung chỉ vào hai hàng vết chân ngựa nói:

- Sư phụ cùng sư nương đi về ngả này.

Lâm Bình Chi nói:

- Dạ! Cảm ơn Lệnh Hồ huynh.

Nhạc Linh San dắt hai con ngựa của địch nhân để lại, tới nơi nàng tung mình lên ngựa nói:

- Chúng ta đi kiếm gia gia cùng má má.

Lâm Bình Chi gắng gượng lên ngựa.

Nhạc Linh San tung ngựa lướt tới qua bên mình Lệnh Hồ Xung. Bỗng nàng dừng lại nhìn vào mặt chàng.

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu lên thấy nàng chăm chú ngó mình, chàng cũng nhìn lại.

Nhạc Linh San ấp úng:

- Ta... ta...

Nàng chỉ nói được hai chữ rồi quay đầu đi giục cương cho ngựa chạy.

Hai con ngựa chạy theo những vết chân của vợ chồng Nhạc Bất Quần còn để lại, nhằm hướng tây bắc mà đi.

Lệnh Hồ Xung đứng ngẩn người nhìn cho đến lúc bóng sau lưng hai người biến vào trong rừng cây rồi mới từ từ xoay mình lại.

Nhâm Ngã Hành, Hướng Vãn Thiên và Doanh Doanh ba người đã hát mình cho tuyệt rưng và đang chăm chú nhìn chàng.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Nhâm giáo chủ! Vãn bối... không có làm nguy hại gì đến giáo chủ chứ?

Nhâm Ngã Hành nhăm nhó cười đáp:

- Không liên lụy gì đến ta nhưng chính người thì hỏng to rồi. Tay trái người thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Trong lúc nhất thời, kinh mạch không thuận, khí huyết không thông nên không cử động được.

Nhâm Ngã Hành chau mày nói:

- Chuyện này phiền lắm đấy. Rồi chúng ta thủng thảng nghĩ phương pháp cứu trị. Người cứu Nhạc đại tiểu thư thế là trả xong ơn đức sư môn. Từ nay không còn ai nợ ai nữa. Hướng lão đệ! Tại sao lão tam ngày càng tệ hại, làm những việc ty bỉ hèn hạ đến thế này.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Thuộc hạ nghe khẩu khí lão thì dường như lão muốn bắt cặp thanh niên nam nữ này đem về Hắc Mộc Nhai.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Chẳng lẽ đó là chủ ý của Đông Phương Bất Bại? Giữa hắn và lão ngụy quân tử này có điều chi xích mích?

Lệnh Hồ Xung trở vào những xác chết nằm rải rác trên đất tuyết nói:

- Những người này có phải là thuộc hạ của Đông Phương Bất Bại không?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Chúng là thuộc hạ của ta.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nghĩ bụng:

- Đông Phương Bất Bại cướp ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo thì những người này không đáng kể là thuộc hạ của Nhâm giáo chủ.

Doanh Doanh nói:

- Cánh tay của Xung huynh làm sao?

Nhâm Ngã Hành cười đáp:

- Người bắt tất phải nóng nãy! Chàng rể khôn ngoan khu trục hàn độc cho nhạc gia thì dĩ nhiên nhạc gia phải tìm cách chữa trị lành cánh tay cho quý tể.

Lão nói rồi nổi lên tràng cười ha hả.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Tình thế vừa rồi nguy hiểm lắm đấy chứ! Nếu huynh đệ không kịp thời cứu viện thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường.

Nhâm Ngã Hành trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung ra chiều rất bền lễn.

Đột nhiên Doanh Doanh lên tiếng:

- Gia gia! Gia gia đừng nói chuyện này nữa. Xung ca ở với tiểu thư phái Hoa Sơn từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn đã thành đội bạn khăng khít. Thái độ vừa rồi của y đối với Nhạc tiểu thư chẳng lẽ gia gia còn chưa rõ ư?

Nhâm Ngã Hành cười nói:

- Lão ngụy quân tử kia là cái thá gì? Con gái lão bì với con gái ta thế nào được? Và lại Nhạc cô nương đã có ý trung nhân khác rồi. Từ này Xung nhi đừng để tâm đến hạng gái lăng mạn như vậy. Tính tình con người lúc trẻ nít thì đã lấy gì làm chuẩn đích?

Doanh Doanh nói:

- Xung ca đã vì hài nhi mà gây cuộc đại náo Thiếu Lâm tự, sau y lại vì hài nhi mà không chịu trở về phái Hoa Sơn. Nguyên hai việc này đã đủ khiến cho hài nhi lấy làm mãn nguyện lắm rồi, kỳ dư không còn chuyện gì đáng nhắc tới nữa.

Nhâm Ngã Hành đã biết tính cô con rất đối cường cường hiếu thắng. Mặt khác Lệnh Hồ Xung chưa đề cập đến việc cầu hôn, lão không muốn miễn cưỡng đưa người vào chỗ khó khăn và nghĩ rằng việc này chỉ còn sớm muộn mà thôi. Mai đây sẽ nhờ Hướng Vấn Thiên đứng ra làm ông mai rồi sẽ chính thức đề cập đến việc kết hôn.

Lão liên cười khanh khách nói:

- Thôi được! Việc chung thân là việc lớn, thủng thảng sẽ bàn tới. Xung nhi! Ta hãy truyền cho công tử những bí quyết để đả thông kinh mạch cánh tay trái.

Lão vờ chàng sang bên đem pháp môn vận khí thế nào, thông mạch ra sao, nói cho chàng nghe.

Lệnh Hồ Xung nghe xong đọc lại một lượt không sai chữ nào.

Nhâm Ngã Hành lại nói:

- Công tử giúp ta trừ khử hàn độc, ta dạy công tử đả thông kinh mạch. Thế là có vay có trả rồi, hai bên không khiếm khuyết gì nhau nữa.

Muốn cho kinh mạch cánh tay trái hồi phục như thường phải luyện mất bảy ngày không nên nóng nảy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ! Văn bối xin vâng lời chỉ thị của giáo chủ.

Nhâm Ngã Hành lại vẫy tay kêu Hướng Vấn Thiên và Doanh Doanh lại gần rồi nói:

- Xung nhi! Ngày trước, lúc ở Cô Sơn mai trang, ta yêu cầu công tử gia nhập Triều Dương thân giáo. Khi ấy công tử đã ngỏ lời từ chối. Tình thế bữa nay khác trước rồi, nên ta nhắc lại câu chuyện cũ. Lần này ta mong công tử đừng khước từ nữa.

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ chưa trả lời thì Nhâm Ngã Hành lại nói tiếp:

- Công tử đã luyện tập môn Hấp tinh đại pháp của ta rồi, nhưng mối hậu họa vẫn còn đáng lo vô cùng. Khi những luồng chân khí dị chủng trong mình phát tác thì thật là khổ sở, sống không sống được, chết chẳng chết cho. Lời nói của ta đã thốt ra, quyết không bao giờ hối hận. Nếu công tử không gia nhập bản giáo thì dù Doanh Doanh có thành hôn với công tử ta cũng chẳng thể truyền cách hóa giải cho công tử được. Dù con gái ta có hờn giận suốt đời ta cũng đành chịu. Công việc trọng đại hiện giờ là chúng ta đến đòi nợ Đông Phương Bất Bại công tử có đi theo bọn ta không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin giáo chủ đừng buồn. Kiếp này văn bối quyết chẳng thể nào gia nhập Triều Dương thần giáo được.

Chàng nói câu này thanh âm đồng đặc và chắc như đinh đóng cột không có ý quanh co chút nào.

Bọn Nhâm Ngã Hành ba người vừa nghe đã biến sắc.

Hướng Ván Thiên nói:

- Câu chuyện này chính là lợi cho lão đệ. Tại sao lão đệ lại coi thường Triều Dương thần giáo?

Lệnh Hồ Xung trở vào mười mấy xác chết trên đất tuyết đáp:

- Trong Triều Dương thần giáo toàn là hạng người thế này. Văn bối tuy là kẻ bất hiếu nhưng cũng lấy làm xấu hổ đi vào hàng ngũ với họ. Hơn nữa văn bối đã chịu lời Định Nhân sư thái làm chương môn phái Hằng Sơn.

Nhâm Ngã Hành, Hướng Ván Thiên và Doanh Doanh ba người đều lộ vẻ quái dị. Việc Lệnh Hồ Xung không muốn gia nhập Triều Dương thần giáo chẳng có chi là kỳ, nhưng câu sau cùng của chàng thật là chuyện lạ, cả ba người đều không tự tin ở tai mình.

Nhâm Ngã Hành đột nhiên giơ ngón tay trở chỉ vào mặt Lệnh Hồ Xung nổi lên tràng cười hô hố. Tiếng cười rung động cành cây khiến cho những mảnh tuyết bám trên đó xào xạc rơi xuống.

Lão cười hồi lâu rồi hỏi:

- Công tử... công tử đi làm ni cô ư? Hay làm chương môn của bọn ni cô?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải làm ni cô mà làm chương môn phái Hằng Sơn. Định Nhân sư thái sư thái lúc lâm tử đã có lời yêu cầu văn bối. Dĩ nhiên văn bối phải vâng lời để sư thái chết được nhắm mắt. Định Nhân sư thái sư thái vì văn bối mà chết. Văn bối cũng biết đây là một chuyện lạ đời khiến cai cũng kinh ngạc, nhưng chẳng thể nào chối từ được.

Nhâm Ngã Hành lại cười ngất.

Doanh Doanh nói:

- Định Nhân sư thái sư thái bị uống mạng cũng là vì hài nhi.

Lệnh Hồ Xung nhìn nàng, thấy mục quang nàng đầy vẻ cảm kích.

Nhâm Ngã Hành từ từ ngừng tiếng cười hỏi:

- Thế ra công tử chịu lời ủy thác của người mà phải tận chung ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Định Nhân sư thái cũng chịu lời ủy thác của văn bối mà phải thác oan.

Nhâm Ngã Hành gật đầu nói:

- Nếu vậy hay! ta là một "lão quái" thì công tử cũng là "tiểu quái". Nếu không làm nên những việc kinh thế hãi tục thì sao trở nên con người kinh thiên động địa được? Công tử cứ đi làm chương môn bọn vãi già vãi trẻ là phải. Bây giờ công tử lên núi Hằng Sơn chứ?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không! vẫn bồi lên chùa Thiếu Lâm.

Nhâm Ngã Hành mới nghe lấy làm kỳ, nhưng rồi lão hiểu ngay nói:

- Phải rồi! Công tử lên đó để đưa thi hài hai vị lão ni cô về núi Hằng Sơn.

Nhâm Ngã Hành quay lại ngó Doanh Doanh hỏi:

- Người có muốn đi với Xung nhi lên chùa Thiếu Lâm không?

Doanh Doanh đáp:

- Không! Hài nhi đi theo gia gia.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Phải đấy! Người đi theo y đến am chiền núi Hằng Sơn thì rồi lại làm ni cô mất.

Lão nói xong bật lên mấy tiếng cười ha hả. Nhưng tiếng cười của lão có đượm vẻ chua cay.

Lệnh Hồ Xung xá dài xuống tận đất nói:

- Nhâm giáo chủ! Hướng đại ca! Doanh Doanh! Bây giờ chúng ta hãy tạm biệt các vị.

Rồi chàng cất bước ra đi. Chàng đi chưa được mười bước bỗng quay lại hỏi:

- Nhâm giáo chủ! Bao giờ các vị lên Hắc Mộc Nhai?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Đó là việc nội bộ của bản giáo, không muốn người ngoài để tâm đến.

Lão biết Lệnh Hồ Xung hỏi câu này là có ý sẽ tới đó để trợ lực cùng nhau đối phó với Đông Phương Bất Bại nên lão chối phắt đi.

Lệnh Hồ Xung gật đầu chào mấy cái rồi cúi xuống lượm thanh trường kiếm dưới đất động tuyết cài vào sau lưng, đoạn trở gót ra đi.

Chàng nhận định phương hướng rồi bước nhằm núi Thiếu Thất mà tiến.

Vào lúc xế chiều chàng trở lại đến ngoài chùa Thiếu Lâm, tìm tri khách tăng nói rõ lên đây với mục đích cung nghinh di thể hai vị sư thái Định Nhân sư thái và Định Dật đưa về núi Hằng Sơn.

Tri khách tăng tiến vào nội điện bẩm báo.

Sau một lúc tri khách tăng trở ra đáp:

- Phương trượng nói là pháp thể hai vị sư thái đã được hỏa táng và chư tăng bản tự đã tụng kinh kính cẩn đưa hương hồn hai vị trở về Tây thiên cực lạc. Cốt hòi cầu hai vị sư thái, bản tự sẽ phái người đưa lên núi Hằng Sơn. Lệnh Hồ thiếu hiệp không có dây dưa gì với phái Hằng Sơn nên không thể giao cốt hòi cho thiếu hiệp được.

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ thấy nhà sư nói có lý mà chàng không thể tự nhận là chuông môn phái Hằng Sơn được. Chàng liền đi vào thiên điện là nơi đã làm lễ hai vị sư thái. Chàng hướng về phía hai bộ cốt hời quỳ mọp xuống đất dập đầu lạy mấy lạy ra chiều rất cung kính rồi miệng lẩm bẩm khẩn khứa:

- Lệnh Hồ Xung này còn sống ngày nào quyết trợ giúp cho phái Hằng Sơn được thêm phần hưng thịnh để khỏi phụ lòng phó thác của hai vị sư thái.

Phương Chứng phương trưởng đã không chịu tiếp kiến, Lệnh Hồ Xung đành cáo biệt tri khách tăng rồi ra khỏi chùa. Chàng xuống đến chân núi, mưa tuyết vẫn còn rải rích. Đêm hôm ấy, Lệnh Hồ Xung tìm vào một nhà nông để ngủ trọ. Sáng sớm hôm sau chàng lại theo hướng bắc mà đi qua một thị trấn, chàng rẽ vào mua ngựa để khỏi phải đi bộ. Lúc này trời đã sáng sủa tạnh mưa. Huyết mạch tay trái Lệnh Hồ Xung chưa lưu thông được thư thái. Mỗi ngày chàng chỉ đi chừng bảy tám chục dặm rồi tìm quán trọ nghỉ ngơi. Lệnh Hồ Xung theo phương pháp của Nhâm Ngã Hành để từ từ đả thông kinh mạch. Sau mười ngày kinh mạch tay trái Lệnh Hồ Xung vận hành được như thường. Chàng lại đi thêm mấy bữa nữa. Một hôm vào khoảng giờ Ngọ chàng vào quán ngồi uống rượu. Hiện thời mọi nhà đang sửa soạn ăn tết, nào treo đèn kết hoa, nào may quần áo mới. Lệnh Hồ Xung trông ra ngoài đường phố thấy người qua lại ra chiều nhộn nhịp. Chàng vừa rót rượu uống một mình vừa nghĩ thầm:

- Năm ngoái cũng vào dịp này, mình còn ở trên núi Hoa Sơn, sư nương đang đốc thúc các vị sư đệ, sư muội quét dọn khắp mọi chỗ. Tiểu sư muội cắt rất nhiều hoa chảnh lên cửa sổ. Ai cũng hớn hởi vui mừng. Năm nay mình ta trở trời ngồi đây uống rượu giải phiền.

Đang lúc chàng bâng khuâng nhớ cảnh, nhớ người, bỗng nghe có tiếng người bước chân lên lầu rất nhộn nhịp.

Một người nói:

- Miệng khô queo, lên đây uống mấy chung là phải.

Người khác bẻ:

- Miệng không khô uống mấy chung thì không phải hay sao?

Lại một người khác nói:

- Miệng khô là miệng khô, uống rượu là uống rượu. Hai việc riêng rẽ lại dập vào làm một sao được?

Một người khác cãi lại:

- Càng uống rượu miệng càng khô. Hai việc này chẳng những không dính vào nhau mà còn tương phản nhau là khác.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe, không cần để ý đến thanh âm cũng biết ngay là bọn Đào Cốc Lục Tiên. Chàng hớn hởi vui mừng lớn tiếng gọi:

- Lục vị đạo huynh! Lên đây mau uống rượu với tại hạ.

Đột nhiên mấy tiếng veo veo rít lên! Đào Cốc Lục Tiên đồng thời nhảy vọt tới bên Lệnh Hồ Xung. Chúng tranh nhau đưa tay lôi kéo chàng, mạnh ai nấy la, âm ỹ cả lên:

- Ta đến chỗ y trước.

- Ta nắm được y đầu tiên.

- Ta là người lên tiếng thứ nhất. Lệnh Hồ công tử mới biết là thanh âm của ta.

- Nếu ta không bảo lên đây uống rượu thì làm sao mà gặp Lệnh Hồ công tử được?

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ, bật cười hỏi:

- Các vị làm trò khỉ gì mà om tỏi lên thế?

Đào Hoa Tiên chạy đến bên cửa sổ tửu lầu, cất tiếng la:

- Tiểu ni cô! Đại ni cô! Đào Hoa Tiên này tìm được Lệnh Hồ công tử đây! Mau lấy một ngàn lạng bạc đem tới.

Đào Chi Tiên cũng chạy lại la lên:

- Đào Chi Tiên ta đây là người thứ nhất phát giác ra Lệnh Hồ công tử. Đại tiểu ni cô đâu! Mau đem bạc đến.

Đào Căn Tiên và Đào Thực Tiên mỗi người nắm một cánh tay Lệnh Hồ Xung tranh nhau la:

- Chính ta tìm thấy!

- Chính ta mới phải.

© [HQD](#)